

og jeg tror, vi alle har paa Fornemmelsen, at de vil blive endnu vanskeligere, naar Krigen en Gang er forbi. Den Argumentation, at vi har haft Sagen saa længe og skal have Ende paa den, slaar mig ikke rigtig. Vi har ikke haft Sagen før under saa ekstraordinære Omstændigheder, og jeg kan for Resten overhovedet ikke erkende, at den Omstændighed, at man har siddet længe med en Sag, er en Grund til at gøre Ende paa den, paa hvilken Maade det saa skal være. Naar jeg bortser fra dette Synspunkt, som jeg ikke tror finder videre Anklang hos dette høje Ting, vil jeg bemærke, at vi maa i alt Fald gaa frem med den yderste Forsigtighed, naar vi giver Love paa det nuværende Tidspunkt, og navnlig tage os i Agt for, at man ikke føres ind i Situationer, man ikke kan overskue. Det mener jeg gælder bl. a. Bestemmelsen om Indlaansrentens Fiksering. Det være sig rigtigt eller galt overhovedet at fikserer Renten, det skal jeg ikke komme ind paa — jeg er nærmest tilbøjelig til at tro, at det ikke er rigtigt —, men lad det være rigtigt, lad os gaa ud fra, at man ellers kunde gaa med til at fikserer Indlaansrenten, saa er det dog noget, man ikke kan indlade sig paa under de nuværende Omstændigheder, hvor man aldeles ikke kender, hvilke Følger det kan medføre, det kan blive de allerforfærdeligste. Man siger nok, at en saadan Bestemmelse kan blive forandret. Ja, lad os først se det. Der skal være Enighed mellem mange derom, og Forholdene skal ligge saa klart, at man kan se, at man skal gøre en Forandring, og hvad man skal gøre. Jeg finder derfor, at Bestemmelsen om Rente-fodens Fiksering kan man ikke antage under de nuværende Omstændigheder, det forbyder de nuværende ekstraordinære økonomiske Forhold.

Den samme Betragtning gør sig gældende overfor flere andre Punkter i Lovforslaget, bl. a. overfor de temmelig store Reformers, man vil indføre med Hensyn til Personalet. Den ærede sidste Taler talte meget træffende, tror jeg, om de Forandringer, man vil indføre med Hensyn til, hvem der skal sidde i Bankraad, med Hensyn til Direktionsmedlemmer o. s. v. Det er Bestemmelser, jeg i og for sig ikke kan have noget imod, de kan være meget gode, og jeg ved jo tillige, at de ikke skal træde i Kraft straks, der skal gaa et Aar, efter at Loven er stadfæstet. Men saa snart de er traadt i Kraft, vil det fremkalde en Uro, som vi ikke gør os nogen

Idé om i de forskellige Institutioner, at man mister en Del Medlemmer og maa forbedre sig paa at sætte nye, uprøvede Kræfter ind. Det er sagt mig — jeg har ikke kunnet kontrollere Rigtigheden deraf —, at i en Bank vil de miste samtlige Bankraadsmedlemmer paa nær eet. De er vel ikke uerstattelige, man kan skaffe andre, men hvad man ikke kan skaffe, er Erfaring og den Vedhængen ved Institutionen, der er hos disse Folk, og som man vistnok vil miste øjeblikkelig uden Hensyn til det Aar, som skal gaa. De Folk, som ved, at de skal gaa om kort Tid, vil ophøre at interessere sig paa samme Maade som hidtil for Institutionen. Hvis man endelig vil have disse Bestemmelser med Hensyn til Bankpersonalet, det højere Bankpersonale, ind, synes jeg ogsaa, man kunde gaa en lidt mere beskeden Vej, nemlig den at lade dem træde successivt i Kraft.

Der er en Bestemmelse, som jeg i og for sig synes godt om, det er denne, at Dommere ikke maa være Medlemmer af Bankraadet og heller ikke af Sparekassebestyrelser. Det er en Bestemmelse, jeg i og for sig synes godt om, det vil sige rent teoretisk, men jeg tror, at bliver den praktiseret uden nogen som helst Hensyntagen og lige straks, vil den første Følge være, at en Mængde Institutioner mister prøvede Medlemmer, som de straks skal have erstattet med nye uprøvede. Er det ikke saaledes, at i mange Provinsbyer er Dommere saa at sige selvskrevne Medlemmer i Sparekasser og Banker, og det er ikke mig bekendt, at det har virket til Skade nogetsteds! Det er mig tværtimod bekendt, at det mange Steder har virket meget heldigt. Nu mener jeg ligesaa lidt om Dommere som om andre Mennesker, at de ikke skulde kunne erstattes med andre, men jeg synes for det første, at det er meget haardt mod en Mand, der i den største Del af sit Liv har været Sparekassebestyrelses- eller Bankraadsmedlem og har paaregnet Indtægten deraf, at han skal sættes ud uden anden Grund end, at man er blevet klar paa, at det teoretisk, i al Almindelighed, ikke er raadeligt at have Dommere som Bestyrelsesmedlemmer. Man maa jo huske paa, at de Dommere, der har taget disse Stillinger, ikke har gjort noget ulovligt, det har været dem fuldstændigt tilladt i alle Henseender. Mange af dem har, efter hvad jeg har erfaret, endogsaa forinden de tog Ansættelsen, spurgt vedkommende Minister, om de maatte, og har faaet bekræftende Svar. Jeg synes ikke, at saadanne Folk skulde sættes ud,